

Dat nationale politici worden ingezet voor lokale verkiezingen lijkt voor **MARC HOOGHE** meer op een wanhoopsdaad dan een structurele poging om de fameuze kloof met de burger te dichten.

Als de partij belangrijker is dan het land

De intrede van Christus in Brussel, James Ensor, 1388. © www.bridgemanimages.com

Het worden drukke tijden voor verhuisfirma's. De familie Peeters moet verkassen van het lieflijke Puurs naar de metropool en ook in Gent is CD&V nog wanhopig op zoek naar een geloofwaardige lijsttrekker. In Brugge is de N-VA ijerig op zoek naar een boegbeeld dat niet aangestast is door klachten over seksuele intimidatie, maar de hoofdvogel wordt afgeschoten door de Leuvense N-VA-afdeling. Die zal het moeten stellen met een kandidaat-burgemeester die jarenlang voor het Uplage-project werkte, een initiatief dat algemeen wordt beschouwd als de doodsteek voor de Leuvense middenstand en dus voor het sociale weefsel in het centrum van de universiteitsstad. De gemeenteraadsverkiezingen van 2018 werpen nu al hun schaduw op de Belgische politiek.

Weinig goeds

Het kan geen kwaad de zaken van een zekere afstand te beschouwen. De volgende gemeenteraadsverkiezingen zijn gepland voor zondag 14 oktober 2018, dat is nog bijna twee jaar verwijderd. Maar de partijpolitieke overwegingen nemen nu al de

overhand en dat voorspelt weinig goeds. Bij de verkiezingen van mei 2014 was de belofte dat we het in ons land eindelijk eens vijf jaar zonder verkiezingskoorts zouden stellen. Dat blijkt een ijdele hoop. Ook de belofte dat de 'kracht van verandering' ertoe zou leiden dat we ons vanaf nu aan de Europese begrotingsregels zouden houden, is al lang verleden tijd. Vanaf nu hoeven we ons geen enkele illusie meer te maken: Kris Peeters en Bart De Wever zijn voortaan concurrenten, op leven en dood.

Hoe de federale regering dit soort patstelling moet overleven is zo te zien een zaak van ondergeschikt belang. Dat is zorgwekkend voor ieder van ons: toen de regering-Michel twee jaar geleden aantrad, was de belofte om eindelijk eens een paar jaar een gedegen beleid te voeren, zonder te veel kortetermijnoverwegingen. Helaas: haast onmiddellijk verviel men in de oude gewoontes. Iedereen is het er nu over eens dat we vooral te maken hebben met een kibbelkaropese begrotingsdoelstellingen te halen. De partij is belangrijker dan het belang van ons land. De openlijke kandidatuur van Peeters toont aan

Door de kandidatuur van Peeters heeft de regering geen legitimiteit meer

dat de huidige regering geen legitimiteit heeft: de coalitiepartners willen enkel hun eigen machtspositie versterken, niet meer en niet minder.

Kleur doet er niet toe

Tweede overweging: dit is ook geen goede zaak voor de democratie. Op lokaal vlak werkt de democratie in ons land nog relatief goed. De meeste Belgen hebben een sterke mate van vertrouwen in hun gemeentebestuur. Dat is in mindere mate het geval voor het regionale en het federale niveau. De politieke partijen vertrekken uitaraad van het eigen belang, maar is het dan te veel gevraagd ook rekening te houden met de democratische legitimiteit van ons land? We hebben allemaal recht op een goede burgemeester, die

ook opkomt voor onze stad of onze gemeente. De partijpolitieke kleur van die burgemeester doet er niet veel toe: het onderzoek toont aan dat we vooral waardering hebben voor de mandatarissen die echt opkomen voor onze stad of gemeente. Jammer genoeg zijn partijpolitieke belangen belangrijker.

Dat voert ook tot een meer fundamentele diagnose over de staat van de democratie in ons land. Luc Huyse wees er in deze krant (*DS 17 november*) op dat het niet vanzelfsprekend is dat we een oplossing vinden voor het tekort aan democratische legitimiteit. Het federale niveau wordt nu inderdaad niet als legitiem beschouwd, terwijl de meeste Belgen wel nog vertrouwen hebben in hun gemeentebestuur. De transfer van Kris Peeters gaat echter net uit van de omgekeerde logica. Als we politieke partijen beschouwen als parasieten, die zo veel mogelijk willen profiteren van het overheidsapparaat, dan is het logisch dat ze ook het lokale niveau zo veel mogelijk willen misbruiken. De vraag is: wat betekent dit allemaal voor onze democratie op langere termijn? Die vraag lijkt voor geen enkele politieke partij momenteel een prioriteit.

Wachten op de Heiland

Dat Donald Trump binnenkort president wordt van de Verenigde Staten zou moeten klinken als een alarmsignaal. We verwachten telkens opnieuw dat één persoon alle problemen zal oplossen. De Amerikaanse kiezers gaan ervan uit dat Donald Trump de economische globalisering en alle (ongewenste) gevolgen ongedaan zal maken. In Europa maken we ons daar vaak vrolijk over: wij weten heus wel dat Chinese producten goedkoper zullen blijven, waardoor ze een bedreiging vormen voor onze werkgelegenheid. Wat we niet goed beseffen, is dat we in hetzelfde bedje ziek zijn. Ook onze samenleving wordt geconfronteerd met een aantal fundamentele problemen, die we liefst ontkennen. We wantelen ons liever in het geloof dat een of andere Heiland ons de oplossing van alle problemen zal aanreiken. Laten we realistisch zijn: het doet er niet toe of Bart De Wever dan wel Kris Peeters burgemeester wordt van de grootste stad van Vlaanderen. De problemen van een grote stad blijven identiek. Maar het is natuurlijk aanpakgeroner onze ogen te sluiten, en vol met mee te spelen in een partijpolitiek spelletje.